

6 — OTKRIĆE

Bela dvokrilna vrata se otvoriše, i u kancelariju pukovnika Bergera stupi doktor Fon Vlasov. Nosio je uniformu koja je mirisala na sredstvo za pranje veša, a pod miškom je stezao podebelu izgužvanu fasciklu.

„Hajl Hitler!“, pozdravio je ispružene ruke.

Umesto formalnog otpozdrava, pukovnik Berger mu je nehajnim pokretom ruke pokazao na stolicu. „Sedite, Fon Vlasove. Dajte mi minut.“

Dat mu minut pukovnik je iskoristio za potpisivanje gomile uglavnom nepotrebnih papirčina. Obično je to radio bez čitanja, ali pred posetiocima, ne bi li stvorio utisak o sopstvenoj obuzetosti važnim poslovima. Doktor Fon Vlasov prosto je pocupkivao na stolici od nestrpljenja.

Najзад, pukovnik odloži nalivepero i podiže pogled. „Čujem da imate nešto za mene, doktore.“

„Još kako!“, iskezi se Fon Vlasov, i pruži mu fasciklu. „Gospodine pukovniče, u rukama imate najveće naučno otkriće stoleća. Čast mi je da ga ispred Anenerbea predstavim vama, radi upotrebe u korist Rajha i nemačkog naroda.“

Pukovnik Berger prevrtao je stranicu za stranicom gustog teksta i nerazumljivih dijagrama. „Da, da...“, mudro je klimao glavom.

„Pogledajte samo zaključke“, nestrpljivo lanu Fon Vlasov.

„Hopa, ‘krv drevne Atlantide’, kažete! Ni manje, ni više...“

„Upravo tako!“, s ponosom reče doktor. „Posle najopsežnijeg serološkog istraživačkog rada, otkrili smo u krvi pojedinaca karakteristike koje se ne uklapaju u ABO sistem Janskog, a dalje smo genealoškim pristupom izolovali karakteristične porodične linije. Pripadnici porodičnih loza čija imena vidite na tom papiru pokazuju značajne prirodne predispozicije ka prekogniciji, telepatiji, i ko zna koja još zaboravljena vrata svesti mogu da nam otvore!“

„Doktore Fon Vlasov“, mirno reče pukovnik, ustajući iz stolice, „mora vam biti jasno da ovo ne može biti istina.“

Doktor je zbunjeno zamucuo. „Ali, ali, ali– mora! Jeste!“

„Da li je moguće da ste napravili grešku u pristupu?“

Uvređen, Fon Vlasov skoči na noge. „Gospodine pukovniče, za šta nas smatrate?“

„Tako. A da vam se nije potkrala greška u podacima koje ste obrađivali? Ipak je to stara građa, evidencije su loše...?“

„Nemoguće. Naš rad je baziran na savesnoj pretrazi spisa iz svih relevantnih biblioteka Evrope: iz Pariza, Praga, Krakova, Budimpešte... Da ne pominjem sekundarne izvore, terenski rad!“

Sekundarni izvori, mislio je pukovnik. Terenski rad. Agentkinja mornaričke obaveštajne službe znana Bergeru samo pod kodnim imenom Vrabac oporavljala se od ko zna čega u nekom sanatorijumu u Švedskoj, pošto je za potrebe Fon Vlasovljevog istraživanja iznela ciglih dvadeset kila knjiga iz tajnih podruma Britanskog muzeja. Pala je u postelju ubrzo po prispeću u sigurnu kuću u Lisabonu.

„Na kraju krajeva, gospodine pukovniče, pogledajte i folklor: mitovi o lutalačkom, bezdomnom narodu, navodno egipatsko poreklo, sklonost ka bavljenju vašarskom magijom... Sve to govori samo za sebe.

Pukovnik zatvori fasciklu, hmnu jednom, dvaput, i baci je u korpu za otpatke.

„Možete vi to i bolje, Fon Vlasove.“

Prozvani je bio crven poput paprike.

„Gospodine, pukovniče, šta ovo znači?“

Pukovnik Berger umirio je drhtaj u rukama, i savladao poriv da Fon Vlasova ošamari i izbiје mu pola zuba iz vilice. „To znači, uvaženi gospodine doktore, da ćete krv Atlantide i istinski magijski talenat morati da tražite na drugom mestu. Možda Norveška, eventualno Grčka, pa čak i Rusija, po nekoj Vikinškoj liniji...“

„Gospodine pukovniče“, siktao je Fon Vlasov, „ja sam naučnik, a Anenerbe je organizacija od integriteta!“

„Vi ste možda nekakav naučnik, doktore, ali ste nikakav političar.“, odgovori pukovnik. Glas mu je bio miran, ali u stomaku i obrazima osećao je žar. „Kad vam kažem da ovi rezultati ne valjaju, verujte mi na reč. Ovo“, reče, pokazujući na fasciklu u korpi za otpatke, „Ovo vam nikad neće proći u Berlinu, i, ako toga niste svesni, mnogo ste gluplji nego što se na prvi pogled čini.“

Fon Vlasov je zanemio. Trzao je donjom vilicom, stezao šake u pesnice, ali nije odgovorio.

„Nađite nešto upotrebljivo“, dovrši pukovnik, „ili se nemojte javljati.“

Doktor je ustao i odmarširao do vrata bez reči. „Hajl Hitler“, vrisnuo je, salutirao, i izašao, zalupivši vratima.

„Hajl Hitler“, promrsi pukovnik Berger sebi u bradu, i vrati se papirima. Ni minut kasnije, vrata se ponovo otvoriše.

„Ručak, gospodine pukovniče.“, rekao je posilni, gurajući kolica sa jelom do radnog stola. Pukovnik je raščistio prostor za jelo, a posilni je preda nj spustio čašu piva, pribor, i skupi porcelanski tanjir pokriven srebrnim zvonom. Bogat miris začina ispunio je prostoriju, i pukovnik Berger se malo smirio.

„Dobro miriše. Šta imamo danas?“, pitao je, gurajući salvetu u okovratnik.

Posilni podiže zvono i otkri red knedlica od starog hleba i lep komad mesa u crvenkastom sosu.

„Odrezak na ciganski, gospodine pukovniče.“

Tanjir sa cvetnom šarom prolete kroz prozor.